

Ето срещу какъвъ многоброенъ врагъ е билъ заставенъ да действа Хаджи Димитъръ и дружината му! Но, както ще се види по-нататъкъ, нито единъ отъ героитѣ, макаръ обградени, не се е предавалъ преди да получи най-малко две-три рани, или пъкъ докато не намѣри смъртта си . . . Канлж-дере е една малка рѣкичка, която протича отъ гладкитѣ и нестрѣмни предпланини на Балкана между Севлиево и Търново, и се влива въ рѣка Росица. Долчинката на рѣкичката е покрита съ млада букова гора и малки поляни, а отъ дветѣ страни е обградена съ доста високи вълнообразни хълмове. Когато дружината спира на почивка, вече се е съмнало, обаче всички изполѣгватъ съвършено изтощени и заспиватъ между шумата дълбоко, съ стиснати юмруци въ тревата. Поставената стража не може сѣщо да издържи умората на четиридневния походъ и се унася въ сладъкъ сънъ. Така че тукъ дружината, като се е мислѣла на безопасно мѣсто, е била съвсемъ изненадана отъ врага. Потерата си е служила съ ловджийски кучета, за да я открие. Сънътъ на изтощенитѣ борци е билъ толкова дълбокъ, че никой не обръщалъ внимание на кучешкия лай, който се приближавалъ и усилвалъ. Само когато петима отъ черкезитѣ на потерата връхлетѣли върху одного отъ юнацитѣ, тогава се вдига тревога, и четницитѣ единъ по единъ скокватъ на кракъ. Събрани около воеводата, тѣ забелязватъ, че се намиратъ между два огъня: двата хълма на долината сѣ заети отъ потерата. Поставени въ едно неизгодно за отбрана положение, Хаджи Димитъръ решава, вмѣсто да чака атаката на врага, самъ той да нападне, за да завземе единъ отъ лесиститѣ хълмове, гдето би се укрепилъ. За да успѣе въ тая задача, четата се раздѣля на три отряда: дѣсно крило, повѣрено на Караджата, центъра, командуванъ отъ Х. Димитъръ, и лѣво обходно крило, предоставено на четника Мавро отъ Казанлъкъ. Последниятъ, навѣрно попадналъ въ пленъ, не е можалъ да влѣзе въ връзка и да окаже подкрепа, обаче Хаджи Димитъръ и Стефанъ Караджа атакватъ съ пристѣпъ врага и, като го доближаватъ, се хвърлятъ върху позицията му съ извадени саби. Настава ужасенъ бой, гърди съ гърди. Петъръ Обретеновъ поваля отъ коня майора, който командва потерата. Но въ това време Караджата, разпознатъ по дрехитѣ че е воевода, бива заобиколенъ и раненъ на нѣколко мѣста. Тѣй както си е размахвалъ яростно сабята и е викалъ „На месо! На месо! удрайте!“ — той пада окървавенъ въ рѣцетѣ на вразитѣ, които го повличатъ и отнасятъ въ своя лагеръ. Неприятелската трѣба изсвирва, следъ това настѣпва известно затишие